

Aaret. Jeg finder, at denne Bestemmelse ligefrem er nødvendig i et Samfund, der vil kaldes civiliseret. Jeg kunde ønske, man i den nye Jagtlov kunde gaa saa vidt, at man overhovedet fredede alle Pattedyr i den Tid, der gaar, fra Ungerne bliver født, til de kan klare sig selv. Jeg indser nok, at man maa gøre nogle enkelte Undtagelser, f. Eks. for Muldvarpenes, Rotternes og Musenes Vedkommende; det er saa eklatante Skadedyr, at man ikke kan tage det Hensyn her. Men jeg kan aldeles ikke indse, at Ræven er et saadant Skadedyr, at man skal kunne dræbe Rævemutter, naar hun har en Flok Hvalpe liggende i sin Hule. Jeg kan ikke forstaa, at et nogenlunde retsindigt Menneske kan foretage dette uden samtidig at søge hendes Hule op og dræbe hendes Hvalpe. Jeg ser, at Udvalget gaar med til, at dette maa finde Sted, og jeg beklager det i allerhøjeste Grad. Naar Ræven ikke er stærkere udbredt, end den er her i Landet, synes jeg, man maa give den, om jeg saa maa sige, en Chance for Tilværelsen. Jeg kan ikke se det jægermæssigt berettigede i at sætte Gift ud for Ræven, det er ikke nogen fair Jagtmaade at komme disse Dyr til Livs paa; de forekommer ikke i større Antal, end at Jægeren med Bøssen paa Nakken udmærket godt kan gaa ud at opspore dem og dræbe dem. Jeg vil derfor haabe, at man beholder Bestemmelsen om Forbud mod Gift til Trods for den Modvillie, der har været imod den fra enkelte Sider, saa man fremtidig er fritaget for denne barbariske Maade at komme Vildtet til Livs paa.

Ganske vist hørte vi forleden Dag et Foredrag af det ærede 7de Medlem for Vejle Amt (Raffnsøe) om, at naar en Ræv omkom ved Gift, var det ikke forbundet hverken med Smerte eller Dødskamp. Vi fik et nydeligt Foredrag om, hvorledes det ærede Medlem i sin Tid havde været med til at forgive saa og saa mange Ræve og altid havde fundet dem liggende paa det Sted, hvor han havde udlagt Spurven, der indeholdt Giften. Jeg tror nu ikke, det gaar saa hurtigt, som det ærede Medlem mente. Jeg tror, at et hvilket som helst Dyr, der dræbes med Gift, lider overordentlig store Pinsler. Man ser Lægevidenskaben Gang efter

Gang konstatere, hvorledes, maaske med ganske enkelte Undtagelser, enhver Gift indført i et Menneskelegeme foraarsager ganske ulidelige Smerter. Det skulde være mærkeligt, om ikke noget lignende skulde gælde for Dyrenes Vedkommende, og jeg har adskillige Eksempler paa, at Mikkel har ligget betydelig langt borte fra det Sted, hvor Giften har været udsat. Hvis det ærede Medlem vil fremføre, at Grunden kun er den, at Mikkel først har ædt Spurven eller Kødstykket, naar han er kommet et Stykke derfra, vil jeg tillade mig at betvivle dette. Naar en sulten Ræv en Vinterdag bliver stillet overfor noget spiseligt i en Periode, hvor han ikke har Hvalpe hjemme at furagere til, æder han det, han træffer af ædeligt paa sin Vej med det samme; han gaar ikke en halv Times Tid for at finde et tiltalende Sted, hvor han kan nyde den Delikatesse, han har fundet, han sluger den, haps med det samme, og gaar saa videre, indtil Giften gør sin Virkning — saa først ligger han paa sine Gerninger. Jeg haaber, man vil fastholde Lovforslagets Bestemmelse om, at denne Giftudsættelse for Rovdyr bortfalder.

Jeg hilser med Glæde den Bestemmelse i Lovforslaget, at naar en Jæger har været uheldig og anskudt et Stykke Vildt, saaledes at Sandsynligheden taler for, at det ligger paa en anden Mands Grund, skal der sendes Meddelelse til vedkommende Jagtejer om, at der ligger et Stykke anskudt Vildt paa hans Grund. Jeg finder, det er i høj Grad naturligt, at dette kræves i Loven, saa at man kan rejse Ansvar overfor dem, der undlader det. Jeg kan nu en Gang ikke indse, at Mennesket skulde have nogen som helst Ret til at opføre sig inhumant overfor Dyrene; jeg synes, at Dyrene fortjener den allerblideste Behandling fra Menneskenes Side.

Den Afgift, der foreslaas paalagt dem, der vil udøve Jagt, gennem de Jagttegn, der kræves, og som skal betales med 10 Kr., er en udmærket Foranstaltning, ikke alene fordi den vil virke som en Kontrol, men ogsaa fordi man derigennem vil faa en Indtægt for Staten, og vi lever jo i en Tid, da Staten i allerhøjeste Grad trænger til at faa selv den ringeste Indtægt, der